

לזכר נעדרים

חי הברון אינו

איך אכתוב על חבר שאיננו? איך זה, אדביק התיבה ז"ל לשמו? הלוא רק תמול שלשום נפגשנו ושוחחנו, דנו בתוכניותיו לעתיד.

את חי הברון ז"ל הכרתי שנים רבות, כמעט כשנות חיי בארץ-ישראל. אך המגע המקצועי האינטנסיבי עמו התפתח עם שהוא התחיל לעבוד במסגרת התאחדות מגדלי בקר בקשר להכנסת מכונות החליבה לרפתותינו. כבר מראשית פעילותו זו הוא הפך את הנושא של חליבה מיכנית למקצוע כמעט בפני עצמו. אמנם, היה לו לחי נסיון כלשהו מתקופת הכשרתו באנגליה בימי מלחמת-העולם השנייה, אך אף פעם לא היה לו די במה שידוע כבר, אלא השתדל לחקור ולהבין את הנושא לעומקו. הזכרתי "חליבה מיכנית" ולא מיכון חליבה במקרה. כידוע לכל מי שהכירו כמדריך לחליבה מיכנית, חי מאז ומתמיד שם את הדגש על שגרת החליבה, הווה אומר על הגורם האנושי בשילוב שבין הפרה והמכונה. הוא היה חדור אמונה, שרק שגרה עקבית וקפדנית תמצה את מלוא יתרונותיה של מכונת החליבה ותמנע את הפגיעה בבריאות העטין ובעקבות זה, בתנובה עצמה. חי אהב ללמוד את הנושאים בהם עסק ביסודיות האופינית לו; בכך נעזר לא מעט בעמיתים למקצוע ברחבי עולם, ובמשך השנים זכה למעמד והכרה בקרב אנשי המקצוע. אולם, את המבחן לכל רעיון וחידוש צריך היה לערוך ברפתות שלנו עם הפרות בנות-הכלאיים (דמשקאיות/הולנדיות) לרב, אשר לא בוררו על פי צרכי המכונה ובדרך כלל חסרו את הנתונים הפיסיולוגיים המתאימים לחליבה מיכנית, שלא להזכיר כלל את מזג הסוער. רבים מאתנו עדיין זוכרים, איך עשה חי הברון ז"ל ימים ולילות ברפתות בקיבוצים ובמושבים, כדי ללמד ולהדריך את הרפתנים ברזי החליבה המיכנית.

על אף הקשיים האוביקטיביים של אותה תקופה ארוכה, סבלנותו הרבה ויחסו החברי והאנושי לכל הבאים עמו במגע איפשרו את המעבר המסודר מהחליבה הידנית לחליבה המיכנית, תוך חיפושים מתמידים אחר שיפור הציוד. ועוד זכויות רבות לו לחי בהכנסתה ושכלולה של שטיפת אשכול-החליבה, כעשרים שנה לפני שהדבר התקבל בחוגי המקצוע ברב הארצות.

את נסיונו הרב ריכז חי בספרו "מיכון וחליבה בישראל" ובו תיאור מהימן, שקול ובהיר של התפתחות החליבה המיכנית בישראל. ספר זה ביחד עם המאמרים הרבים שכתב בקשר למיכון וחליבה מיכנית מהווים עדות נאמנה למעורבותו העמוקה בנעשה בענף וידעתו את המקצוע. ברבות הימים וכמובן, לאחר שנמצא לו מחליף וממשיך בנושא ההדרכה של מיכון החליבה, חי קיבל על עצמו את תפקיד העורך של בטאונו "משק הבקר והחלב", בו הפיח רוח חדשה ופיתח אותו לרמה גבוהה כיאה לציבור הבוקרים שלנו, אשר ידע להעריך את התמורה שחלה הן בצורה הן בתוכן החוברת. בעבודה זו המשיך חי עד הגיע יומו לצאת לגמלאות, אך לא בטרם

מצא לעצמו מחליף, כי כך צריך ואין נוטשים עמדה מבלי להבטיח המשך הפעילות.

האיטלקי נאפולי. למן אותו ערב של התוודעות מחודשת על בקבוק יין-שקדים קפוא – חי ידע להעריך את הדברים הטובים שבחיים – עוד התהדקו יחסי החברות בינינו. בסופו של ענין, כאשר הוא יצא לגמלאות מצאני מתאים להחליפו בתפקידו כעורך "משק הבקר והחלב". חי לא הסתפק בסתם מסירה של התפקיד, אלא טרח הרבה כדי להקנות לי כל מה שהוא ידע והתנסה בו בנושא זה.

אכן, חי היה נציג נאמן של דור שהולך ונעלם. הוא בלט ברמתו האינטלקטואלית, בכושרו ללמוד וללמד ומעל לכל, ביחסי הרעות וגישתו החברית לכל הבאים עמו במגע. אל נכון, חי הגיע ונשאר First Class עד יומו האחרון, וכך נזכור אותו תמיד.

מרדכי מלען

פעמים רבות נפגשתי עם חי במשך השנים, הייתי שותף ללבטיו ושיתפתי פעולה כמידת הצורך והיכולת. אולם, במיוחד זכורות לי פגישותינו מאז התחלתי לעבוד בחווה בסיציליה, שגם אליה הגיע בתוקף תפקידו בהתאחדות. זכור לי אותו ערב, אחרי יום ארוך ומפרך בחווה יצאנו לסעוד במקום יפהפה בעיירה הררית באי, כאשר התחלנו לדבר ולהיזכר בימים רחוקים, מלחמת-העולם והעליה ארצה. תוך כדי שיחה התברר לנו, כי שנינו הגענו באותה האניה הניו־זילנדית "מאטארווא", עם הבדל קטן. כיאה לעולה מאנגליה, חי הגיע עם סרטיפיקאט ואפילו כרטיס היה לו, הוא נסע First Class, בעוד אני עם עוד כאלף פליטים הצטרפנו למסע, אבל בבטן האניה, בנמל

בוקרי ישראל מתאבלים על מות

חברנו חי הברון ז"ל

למשפחה תנחומים והשתתפות בצער

התאחדות מגדלי בקר